

Interjú Hajdú Zoltán Leventével

E félévi hitmélyítő alkalmainkon Hajdú Zoltán Levente, szőládi lelkipásztor szolgálatait hallgathattuk meg. Három este, három téma. Külső elhívás, belső elhívás és szolgálat. Az egyik alkalom előtt saját elhívásáról, szolgálathoz való hozzáállásáról beszélgettünk.

Mindig lelkész szeretnél volna lenni, vagy voltak esetleg más terveid is?

Kisgyerekkoromban lelkész szerettem volna lenni, ez olyan természetesnek tűnt, mert édesapám lelkész, és a kisgyerekek ugye az apuka a példaképe. Aztán körülbelül úgy a kamaszkorom környékén ez teljesen feledésbe merült, egészen más terveim voltak. Később az történt, hogy 21 évesen kint voltam Írországban egy keresztyén ifjúsági vezetőképzőn három hónapig. Ez alatt az idő alatt éltem meg azt Isten részéről, hogy sorban minden tervet, amit én magamnak kitaláltam, mint valamiféle ajtókat, szépen becsukdosta és csak egy maradt nyitva, ez pedig a Teológia. Az volt a döbbenetes benne, hogy úgy éltem ezt meg, hogy ezt Isten akarja, de nem én. Nagyon érdekes volt utána megélni azt, hogy amikor ide kerültem a Teológiára, az első évben nem szerettem idejárni. Komolyan gondolkoztam rajta, hogy el is megyek. A második évben volt egy nagyon erős fordulat bennem, akkor éreztem meg azt, hogy amiről először úgy tűnt, hogy csak az Úristen akarja, rájöttem, hogy nekem is ez az igazi célom. Mint amikor a kerék belekerül a kerékvágásba, onnantól teljesen egyértelmű volt, hogy gyülekezeti lelkész leszek.

Határozottan gyülekezeti lelkésznek készülsz?

Igen. Amikor másodévtől úgy éreztem, hogy a helyemen vagyok már a Teológián, akkor egyre erőteljesebb volt bennem az a belső elhívás, hogy gyülekezeti lelkész szeretnék lenni. Amikor elkezdtünk gyülekezetépítéssel kapcsolatos dolgokat tanulni, akkor fogalmazódott meg bennem az, ami azóta is a vesszőparipám,

hogy a magyar református egyházban a vidéki kisgyülekezetekre nézve is ki kellene dolgozni valamiféle speciális gyülekezetépítési modellt, hiszen a gyülekezeteink túlnyomó többsége vidéki kis gyülekezeti keretek között él. Erre nézve ugyanis nincsen gyülekezetépítési modell. Másrészt azok a modellek, amik vannak Észak-amerikai, vagy Nyugat-európai modellek. Ezek a modellek nagyszerűek a maguk helyén, illetve a megfelelő környezetre adaptálva, de ha rá akarnánk erőltetni őket a vidéki magyar gyülekezeti valóságra, akkor akár a gyülekezetek számára végzetes károkat is okozhatnánk velük. Az fogalmazódott meg egyre erőteljesebben bennem, hogy lehetetlen, hogy az Úr Isten lemond erről a hatalmas közegről, ami a magyar református egyház vidéki kistelepülési környezetben élő gyülekezeteinek a közege. Ezért szerettem volna kis gyülekezetbe, faluba kerülni. Szóládon, ahová a Teológia elvégzése után kikerültem, az egyházi vezetés részéről tulajdonképpen mindenki reménytelennek ítélte a helyzetet. Én pedig úgy éltem meg, hogy ez az Úr Isten csodája, hogy ott lehetek. Micsoda kegyelem, hogy van egy kis gyülekezet, ahol tényleg meg tudja majd Ő mutatni, hogy a semmiből is lehet valami. Az objektív körülmények szerint egyébként ma is életképtelen lenne ez a gyülekezet. 146-an vallották magukat reformátusnak a népszámláláskor a faluban. Ehhez

képest most egy virágzó közösség a gyülekezetünk. Számos hétközi tematikus és korszerű gyülekezeti alkalmunk van, az elmúlt évben gyülekezeti fenntartású óvodát alapítottunk, gyülekezeti gyümölcsöst telepítettünk, gyümölcsfeldolgozó kisműhelyt működtetünk. Tucatnyi alkalmazottal és legalább ennyi önkéntessel végezzük a szolgálatunkat. Persze nem az intézményesülés a lényeg, hanem az, hogy a gyülekezet egy valódi, élő hitű közösség legyen, ahol a különböző helyről, lelki- és életháttérből érkező emberek mind-mind lelki otthonra találhatnak, és cselekvő módon kapcsolódhatnak be a közösség életébe. A statisztikus kimutatások önmagukban nem sokat mondanak, de talán egy figyelemfelkeltő adat, hogy ahány embert ma megmozgatunk egy héten, az körülbelül a tízszerese annak, mint ahányan kezdtük 1998-ban.

Közel 18 évnyi szolgálat után is olyan lelkesedés látható rajtad, ami bennünk kevésbé jelenik meg, pedig mi még csak most készülünk kifelé.

Ez azért érdekes dolog, mert én nem hiszem azt, hogy az egy természetes folyamat, hogy az embernek el kell veszíteni az évek során a lelkesedését. Olyan érdekes, hogy miért tűnik az természetesnek az egyházban, hogy valakiből szép lassan vagy akár nagyon is gyorsan kikopik a kezdeti lelkesedés? Én azt gondolom, hogy ez az az Isten általi megragadottság, ami kell, hogy sugározzon az emberből. Van egy

ige, ami sokat jelent számomra ezzel kapcsolatban, a Károli-fordítás szerint idézem: „... ha a trombita bizonytalan zengést tészon, kicsoda készül a harcra?” (1Kor 14:8.). Tehát, ha a lelkesen azt látják, hogy van benne elhivatottság, komolyan veszi, komolyan gondolja az Istentől kapott hivatását, és az a szívéből jön, amivel foglalkozik, akkor ez – a tapasztalataim szerint mondom – bátorítóan, buzdítóan, építően hat az emberekre, a gyülekezetre.

Mit tartasz a szolgálatod fókuszában?

Ami teljesen egyértelmű (és próbáltam itt is a három estén hangsúlyozni), hogy a gyülekezet mindenekelőtt egy lelki természetű közösség. Tehát abszolút érdektelen, hogy mekkora volumenű produkciókat tudunk csinálni, hány ember számára, ha annak nincs egyértelmű Krisztusra mutató lelki vonatkozása! Sokkal jobban szeretem a gyülekezeti munkában a személyes léptékű tevékenységeket, folyamatokat, mint a nagy, tűzijátékszerű eseményeket. Szokták mondani, hogy a tűzijáték után még nagyobbak tűnik a sötétség, mint előtte. A lelkipásztori szolgálatban pedig számomra három meghatározó kulcsszó van: a tudatosság, a felelősség és a hitelesség. Tehát, egészen röviden, hogy amiről beszélsz, azt egyértelműen és világosan lássák az életeden.

(A hitmélyítő sorozat hanganyaga google drive-on elérhető, link a facebook csoportban.)

Harangozó Dóra

